

gnana iz Maribora za dobo 2 let. Prvi dve
ta bili oddani v zapore okrajnega sodišča,
adaja pa zasenkral v bolnico.

Iz življenja in sveta

Filmski roman francoskega kapitalista

Na Francoskem vzbujajo velika pozornost finančni škandal znanega financiera Rochetta. Ta mož je že izza predvojnega časa znan kot velik mojster v finančnih aferah. Po roditeljih je bil siromak. V 14. letu je ostavil rodni dom ter se ponudil za natakara v neki restavraciji. Imel je odprte oči in je kmalu uganil, da drugi poklici bolj nesejo kakor natakarstvo. Začel je prodajati liste, kopati rude, stopil je v neko trgovino za agenta, postal je tudi stražnik in naposled državni uradnik. V tej službi se je tako izuril, da je kmalu avanziral do bogataša — po zaslugi dobre kalkulacije in zdrave pameti.

Vstopil je v neko banko. Najprej je opravljal posle običajnega sluga, potem je postal posredovalec, pisar, uradnik in naposled ga je poslala Bergerjeva banka na borzo, kmalu nato pa v Španijo, kjer je že nastopil kot kapitalist in ustanovil kreditno družbo za rudniška in industrijska podjetja. Ta družba je imela 350.000 frankov osnovne glavnice. Toda kmalu je postala Rochettovo poslovanje delničarjem sumljivo. Da bi odvrnil od sebe sleherni sum, je Rochette prehitel delničarje z akcijo, katere ni nihče pričakoval. Kupil je rudnike za cink v kraju La Nervi in je zvišal delniško glavnico na 20 milijonov francoskih frankov. Istočasno je tudi osnoval list za finančna vprašanja.

To je bilo l. 1905. Toda njegova moč je narasla do neverjetne višine šele leta 1908., ko je skušal priti v posest lista «Le petit Journal». Natvezil je akcionarjem lista, da se nahaja dnevnik v finančnih zadregah, in ko se ti niso dali odvrniti od svojega stališča, je šel direktor lista Prevet naravnost nad Clemenceauja ter zahteval od njega, da moža izroči sodišču. Istočasno je povzročil Rochette na borzi veliko paniko, ki je odzvala francoskim malim posrednikom 125 milijonov frankov. Ta denar je bil Rochettu zaupan v varstvo, toda mož ga ni upravljal v prid vlagateljem, temveč v svojo korist.

Z veliko prebrisanoostjo mu je vendar uspelo, da se je izvlekel iz škandala.

tem času so k možu poslali katoliškega svečenika, da bi ga spovedal. Mizar pa je ležal v takim deliriju, da ni bil zmožen spovedati se, radi česar je duhovnik odklonil tudi prošnjo, da bi ga dejal v sveto olje. Naposled je mož umrl nespovedan in ne blagoslovljen in duhovnik ga ni hotel niti pokopati po katoliškem obredu.

Zato so poklicali k njegovemu mrtvaškemu odru protestantskega župnika, ki je izvršil ceremonije. V sprevedu je bilo 500 oseb, ki so na pokopališču glasno protestirale proti postopanju katoliškega duhovnika, ki ni hotel nesrečnika prevzeti s poslednjimi zakramenti samo radi tega, ker je bil pokojnik svobodomiselnega prepričanja. Pastor, ki je imel nagrobni govor, je zato čisto prav povedal, da vloga svečenika ni sovražiti ljudi, ampak ljubiti jih in jih spravljati z Bogom — seveda ne tako, kakor je v tem primeru storil katoliški svečenik.

Štorklja in lev

V Elberfeldu na Nemškem se je pred kratkim ustavil cirkus, ki je imel v svoji menažeriji tudi štorklja in leva. Štorklja je bila zelo krotka žival. Toda zgodilo se je, da je ušla pri nekem dresem poskusu v levovo kletko in napadla močnega leva s svojim dolgin kljunom in širokimi perutnicami.

Lev, ki sliši na ime «Menelik», niti pomislil ni na to, da bi se spodobilo, postaviti se možko v bran. Začel se je umikati in ko je štorklja videla, da je v premoči, je kralja živali popolnoma opikala ter ga naposled spodila iz kletke. Ko je videla, da je s tolikim uspehom premagala enega sovražnika, se je lotila še drugih živali, ki so se začele po levovem vzgledu plašno umikati v kote. Šele krotilec se je naposled posrečilo, da je štorkljo ugnal. Zapodil jo je tja, kamor spada, ter tako osvobodil druge živali njene nadležne samozvestnosti.

Do Velike noči

Je komaj še en mesec. Opozarjamo vse one, ki imajo namen nabaviti si novih oblačil, da ne odlašajo z naročili, da bo mogoče vsakogar kar najbolje zadovoljiti.

DRAGO SCHWAB, Ljubljana.

Film in angleško narodno gospodarstvo

Pred kratkim je padla v londonski spodnji zbornici konstatacija, da angleška filmska industrija ni zmožna lastnega življenja. Radi tega je angleška vlada s posebnim zakonom uredila filmsko vprašanje. Poslej se bodo smeli v Angliji predvajati samo taki filmi, ki bodo izdelani doma in pri katerih bodo zaposlene domače delovne sile.

Zadeva utegne biti na prvi pogled neinteresantna, v resnici pa je silno zanimiva. Poplava ameriških filmov je namreč izpodrežala korenike angleški industriji v tujini. Povpraševanje po angleških produktih, zlasti po polihstvu in po oblekah je silno padlo. V angleških dominijih ter v južni Ameriki zahtevajo farmari na podlagi ameriških filmov izrecno samo ameriške izdelke, bodisi v polihstvu, bodisi v blagovih. In vse to je povzročilo en sam film z naslovom

Posledice ciklona na Madagaskarju

Pogled na Gallienjev bulvar v Tamatavi, ki je danes zgolj še kup ruševin.

61. element odkrit?

Meseca junija 1924. je prejela italijanska kraljevska akademija dei Lincei dopis, ki je bil šele pred kratkim objavljen. Dopis je vseboval poročilo, da se je profesorjem Rolliju, Fernandesu in gđc. Brunettier posrečilo odkriti doslej nepoznani element št. 61.

Znano je, da si po atomski teoriji predstavljamo materijo, to je vsako telo, zrak, vodo itd. sestavljajo iz nekega števila prastevin, ki jih imenujemo elemente. Elementi se družijo pod gotovimi pogoji in v gotovih razmerjih med seboj ter tvorijo na ta način vse mogoče oblike materije. Elementa vodik in kisik se združita n. pr. v vodo, natrij in klor dasta kuhinjsko sol itd. Moderna kemija je spodbudila razkrivanja elemente drugega za drugim, ni pa bilo še znano, koliko je elementov in kakšna svojstva imajo.

Genijalni ruski profesor Mendeljev pa je na podlagi globokih prevdakov in zamotanih računov dognal, koliko elementov more eksistirati in je tudi natančno določil svojstva vsake posamezne prvine. Učenjaki so sledili teoriji Mendeljeva in so razkrili nepoznane elemente drugega za drugim. Zaman pa so se trudili, da bi našli element, katerega je Mendeljev postavil na 61. mesto. Ta element so baje že večkrat «našli», toda vedno so morali ugotoviti pomoto. Trojica imenovanih profesorjev v Florenci pa pravi, da se ji je po številnih poskusih posrečilo ugotoviti pravi element št. 61., ki popolnoma odgovarja zahtevam Mendeljeva. Odkritelji so začeli raziskovati Didymov oksid, ki izhaja iz braziljanskega monazita. Po kompliciranih kemijskih procesih so dobili več frakcij kristalov, in

v nekaterih se je posrečilo na podlagi spektralne analize in rentgenovega spektra nesporno dokazati, da je element št. 61. odkrit. Ker je novi element odkrit v Florenci, predlagajo odkritelji zanj ime «Florentium».

Odklonjena spoved

V inomoški bolnišnici se je pred nekaj dnevi na grozen način ponesrečil mizarjski mojster, ki je bil ondi na delu. Padel je v neko odprtino in je tako nesrečno priletel na neko metlišče, da mu je les predrl prsni koš in ga preluknjal skozi in skozi.

Njegove bolečine so bile nepopisne. Vendar ni izdihnil takoj, temveč je živel še 24 ur, potem ko se je ponesrečil. V

nekaterih se je posrečilo na podlagi spektralne analize in rentgenovega spektra nesporno dokazati, da je element št. 61. odkrit. Ker je novi element odkrit v Florenci, predlagajo odkritelji zanj ime «Florentium».

Venceslav Sejalec:

Nočna pot

Tih mrak je ležal nad dolino, ko je pridrevil na trg avto in se je sunkoma ustavil. Stopil sem v hladno zimsko noč; zvezde so cvele na nebu in vzdolž po neskončnem, temnem lazurju se je spenjala rimska cesta s svojimi milijoni sijočih teles.

Obrnil sem se proti Kotu in sem videl, da koraka pred mano sključen, star mož. Na hrbtni je imel star vojaški nahrbtnik, v rokah drčeval palico, ob zamrzla zimska tla je votlo udarjal njegov težko okovani čevlji.

«Grete v Kot?» sem vprašal, ko sem ga dohitel.

«V Kot, v Kot, Kam pa ti?»

«Isto pot inam. Pa kako, da se nič ne ustaviš v trgu? Zakaj ne stopite nekoliko v gostino...»

«Res? Saj se že ne upam več. Ne vem, ali naj bi pozdravil Buona sera ali po naše, pa raje ne grom. In denar me tudi preveč ne teži, bolj leta.»

«Kje ste pa bili prav za prav?» sem mu pretrgal besedo.

«Kje sem bil? Lahko si misliš, kje. Saj veš, da doma ne morem ostati. Kako naj pa živim, ko se komaj upam dihati. Čez sem šel, čez mejo.»

«In zdaj se vračate na zimo?»

«Vračam se, vračam, a se ne bom več dolgo. Težke so moje noge, sključen sem že, pa diham težko. Ne bom več dolgo. A iti sem moral, ker tu nisem mogel živeti. Zaslužka ni, pa živi, če moreš.»

Močlal sem in motril sence ob poti in cesti, ki se je potapljala v noč, razpeto nad grebeni hribov. Iz Kota doli je vstajala čudna tema, prelivala se v mogočnih valovih in pljuskala ob pobočje Stola. Mije in Matajurja, ki je nemo strmel v nebo kakor sključen stavec. Zdaj pa zdaj se je utrgal iz noči zmeden, moten klic, kakor vzdih zapuščenega, pozabljenega groba kje med grmovjem in robidjem. Z mrakom in temo je pljuskal mraz v obraz, visoko gori na nebu so na pele svoje večne pesmi zvezde in life svoj soj v noč, ki se je tesneje in tesneje oklepala plahega sreča. Zdrnil som se večkrat, plaho po-

gledal okrog sebe, skušal s pogledom podreti v temo v grmovju kraj ceste, skušal dahniti v noč nemir, ki mi je polnil dušo.

Ozrl sem se na spremiljevalca. Njegov resni, starostni obraz se je dokaj ostro odražal iz teme v soju zvezd, ki so vriskale v vsemirju.

Pred nama je ležalo gluho in mrtvo Staro selo, odeto s pokojnim plaščem noči. Kakor mrtvi obrazi so zrlje hiše v noč. Strmo in resno je kipel pod zvezd zvonik, iz teme neke izpod Matajurja je zategnjeno lajal pes. Zamoklo, kakor da stopava po izpraznjeni cerkvi, je odmeval najin korak, dokler ni ostala mrtva vas za nama.

Popela sva se nad Kred. V dolini je tiho drsela Nadiža, njen beli prod je sijal v noč. Mahoma, kakor da se je pred nama pretrgala, je zazijala ozka zaseka med Matajurjem in Mijo in v tej razpoki je utonila Nadiža, kakor da je propala v noč.

«Poglejte,» sem se okrenil k spremiljevalcu, ki je močke stopal kraj mene, «poglejte, kako se je izgubila Nadiža, kakor da jo je pogotnila noč.»

FRNCOSKA MESALINA

skrivnostne ljubavne noči razvratne kraljice Margarite, ki je za eno noč vabila mlade kavalirje v Kulo Neule ter jih naslednje jutro dala vreči v valove Seine. Sijajen uspeh pri vseh dosedanjih predstavah! — Vsi od ogromne dolžine filma trajajo predstave 2 uri. Pri vseh predstavah pomnožni orkester.

ELITNI KINO MATICA, naudobnejši kino v Ljubljani. — Telefon št. 2124.

vom «Obisk svetkega filma», ki je kazal v nazornih primerih, kako je treba urediti in opremiti udobno stanovanje s skromnimi sredstvi. Vzgledu angleške vlade bodo sedaj sledile tudi druge evropske države, katerih filmska produkcija je na taki višini, da lahko vzdrži konkurenco.

× Najnovejši trik Chaplinove žene. Lita Grey, ki se ji vzlic vsem naporom ni posrečilo, da bi prišla do premoženja svojega moža, objavlja sedaj v listih, da ne

more živeti (!) z mesečno odškodnino 3000 dolarjev, ki ji jo je prisodilo sodišče. Pravi, da ji ne kaže drugega, kakor da se vrne k svojemu prejšnjemu poklicu, t. j. postala bo zopet — sobarica. (3000 dolarjev je kaj čedna vsotica — v našem denarju znaša 170.000 Din, — in z njo bi bila marsikatera častivredna dama tudi v Ameriki nemalo zadovoljna. Litina izjava, da z njo ne more izhajati, priča le, da njen proces ne stoji baš rožnato, ko se mora posluževati takih prozornih trikov, da nanovo očrni Charlieja Chaplina.)

Fašistična Italija hoče vojno!

Na meji, 17. marca.

Zadnje dni so italijanske oblasti postrle že itak pretirano ostre odredbe glede izlajanja potnih listov.

Enako so se tudi postrle odredbe glede inozemskih listov. Kar se tiče jugoslovanskih listov, se na meji zaplenjajo potnikom vsi listi brez razlike. Milički, ki opravljajo to cenzurno službo v vlakih, ki prihajajo iz Jugoslavije, znajo sicer slovenski ali hrvaški, toda cirilica jim dela veliko preglavico. Zato imajo posebno piko na srbske liste, katere plenijo kar po vrsti.

Knjiga, v kateri so vpisane po italijanskih konzulatih v inozemstvu in italijanskih oblastih v kraljevini kot sumljive označene osebe, se debeli vedno bolj in bolj. Zato se je tudi odpravila revizija potnih listov v vlakih. Kontrola se obavlja sedaj v pisarni obmejne komisarijate na železniški postaji.

Zelo strogo se je začela izvajati tudi kontrola nad obštevno zlasti v večjih mestih. V Trstu se dogaja dan za dnem, da karabinjerji ali milički zlasti ponoči ustavljajo mirno po ulici hodeče posameznike in zahtevajo od njih, da se izkažejo, dasiravno določbe o osebnih izkaznicah stopijo v veljavo šele 9. maja in so se izkaznice šele sedaj začele izdajati. Vsi javni lokali so pod stalnim nadzorom tajne policije in njenih konfidentov. Za nadzorovanje lokalah, v katere zahajajo ljudje naše narodnosti, so določeni posebni konfidenti, ki dobro poznajo naš jezik. Med temi konfidenti je tudi nekoliko izbruhljivih eksistence, ljudi, ki so po polomu odšli v Jugoslavijo, kjer so mislili, da si bodo z verižništvom napolnili žepa, pa so jim jugoslovanske oblasti prekrizale račune. Tako so se morali vrniti brez mejo, kjer sedaj vohunijo proti svojim lastnim rojakom. Prišlo je že tako daleč, da človek niti med svojimi lastnimi štirimi zidovi ni več varen, ker tak-le vohun že najde kak razlog, da pride v hišo. Posebno značilen je slučaj, da je nekemu takemu vohunu, ki se je izdal za navdušenega komunisto, ko je v nekem javnem lokalu s prepričevalno besedo govoril o komunizmu in mahal z rokami, iz listnice, ki jo je držal v roki, zdrknila na tla — fašistična izkaznica!

Silno se je postrla kontrola javnih lokalah zadnje dni. Kljub temu tako zelo poostrenemu nadzoru pa se žujejo po javnih lokalah stvari, ki silno ozemirajo občinstvo, in človek, ne da bi napenjal ušesa, prav lahko in čim dalje tem bolj pozostoma sliši besedo — «guerra».

Zlasti se povdarja neuvadna okolščina, da vojakov, ki so že doslužili svoj čas, se vedno ni domov. Govori se o pošiljanju vojščev, oziroma fašistične milice v Albanijo. Pripominja se, da je gradba cest in železnice in pa lekanje petrolejskih vrelcev pač le pretežja, ker bi za taka dela menda vendar pošiljali tjakaj delavstvo, ki je brez zasluzka, ne pa vojščeva in milicijerjev. V neki družbi, v kateri menda ni bilo niti enega, ki bi ne bil imel fašističnega znaka, se je razlagalo, kolikerna pomena je za

Italijo italijanska posadka v Skadru in kake velikanse koristi bi bila za Italijo posest Boka Kotorske in Lovčena. «Mogli bi zapreti Jadran kakor z zapahom,» je dejal tisti, ki je imel glavno besedo. Ob drugi priliki v drugem lokalu pa je neki star tržaški trgovec zaključil svoj razgovor s svojim tovarišem: «Vidiš, sedaj se vidi, da sem imel vendarle jaz prav, ko sem tedaj, ko smo podpisovali liktorsko posojilo, trdil in trdil, da podpisujem — vojno posojilo! Oni drugi pa mu je odvrnil: «E purtoppo!»

Je pač nekaj v zraku, kar ne obeta nič dobrega! Notranji položaj v Italiji je skrajno napet. Gospodarska kriza, absolutno pomankanje tekočih denarnih sredstev — najmočnejše tvrde prosijo podaljšanja plačilnih rokov — z vsakim dnevom naraščajoča brezposelnost, vedno bolj in bolj se razširjajoča nezadovoljnost in ogorčenje zaradi požrešnosti, s katero si fašizem prisvaja vse boljše in izdatnejše viro pridobivanja, strahovita davčna bremena, ki se kljub splošni gospodarski krizi izterjajo s tako brutalnostjo, da je stvar bolj podobna ropu kot pa izterjavanju, a poleg vsega tega pa še popolno zatrtje vsake svobode: vodje fašizma spoznavajo, da je lok že tako napet, da bi znal polt vsak čas. «V vojnem času nas niti od daleč niso tako prijemali za vrat, kakor nas sedaj!» govori ljudstvo vseprek in v Rimu si belijo glave, kako bi neodvratni zbruh ljudske nejevolje obrnili od sebe v drugo smer. «La guerra!» «Vojna!»

Italija vitoriovenetska, fašistična Italija, nova Italija hoče pokazati svetu svojo mlado, prerojeno moč!

In danes je popolnoma jasno, kam meri. Ker se ji je francosko grozilo, po katerem so se ji tako zelo cedile sline, odkar je fašizem na krmilu, zadelo vendarle prekidilo, je bilo treba obrniti pogled drugam, na vzhod. Pogodba z Albanijo je bil prvi korak k ureditvi teh novih načrtov, in že danes Italija rožlja z orožjem, je to rožljanje brez vsakega dvoma namenjeno Jugoslaviji. Lovčena, Boka Kotorska, Dalmacija! To seveda v prvi vrsti, potem pa Slovenija do Savinje in Save!

Taki so pač njihovi načrti. Vrh Lovčena, kjer počivajo kosti velikega jugoslovanskega vladike; liktorski znak, sveženi patje s sekuro; na stolpu ljubljanskega Gradu na italijanska trobojnica s savaškim grmom!

Nekako tako, kakor se danes nad vrati obnovljenega nekdanjega Narodnega doma v Trstu nametajo panja s čebelicami, ki je pomnenjal, da sta to ponosno palačo zgradila s svojimi prihranki skromni slovenski kmet in delavec, blesti liktorski znak, ki naj pomenja, da je diviško italijansko nasilje tu zagospodovalo nad pravico! Kjer so domovljani nekdanja slovenska narodna prosvetna društva, domujejo sedaj fašistični sindikati. Ker so trg pred palačo prekrstili v «Piazza Dalmazija», — «Dalmatinski trg», je slika in prilika italijanskih aspiracij popolna.

In v zahvalo za to bodo morali ljudje na Sveto goro romati in Boga hvaliti v laškem jeziku, ker sicer bodo vsi pobiti, postreljeni in pobeseni. Taka je pravljica, ki sta mi jo povedala oče in ded in vsak starec, če sem ga le hotel poslušati. Žalostna pravljica, ne?

«Žalostna in strašna,» sem trdno pritrdil, «žalostna, da še nikoli ni bilo take...» In sem se potopil v molk in v črne, žalostne misli.

Tiho sem stopal s starim možem, ki je šel zraven mene; njegov korak je postajal od trenutka do trenutka trudnejši, moje misli pa je obletavala tema, odurna slutnja, kakor da me obkroža zlovesč netopir.

Zvezde so še sijale na neskončnem nebu, a moje misli so blodile v temo, ki je pljuskala iz Kota mimo žalostnih pokopališč, kričečih v noč s svojimi razmetanimi, polomljenimi in trhljimi križi. Trudno je stopal molč spremljevalec, v žalostne misli potopljen sem šel jaz, nad nama pa se je razpenjalo ko pajčevina iz strašne pravljice, ki jo je vedel oče in ki jo je vedel ded...

M. Zévaco

Papežinja Favsta

Roman

»To je Favstin glas!« se je zdrzil vojvoda in ostrmel. Maurevert ni spremlj devotke, s katero so ga pravkar poročili... Ženski sta jo prestregli in sta odšli z njo mimo Henrika Guiškega. V blede svetlobi sveč, ki so dogorevale, je uzrl njen obraz. Toliko da ni zarjovel. Zrušilo se je nanj kakor skala. Hotel je planiti na pomoč... toda ostal je, kjer je bil, kakor da so mu noge prirasle k tlaku...

Novoporočenka je bila tista, ki jo je ljubil do blaznosti. Bila je cigančica Violetta!...

Se nekaj trenutkov in cerkev je bila izpraznjena. Guise, ki se je med tem osvestil, je z divjo radostjo zamrmral:

»Imam jo! To pot je moja!...«
 Že je hotel hiteti za njo. Toda izpred oltarja se je bližala dvojica mož. Enega je takoj spoznal. Bil je Maurevert, Violettin soprogl!

Kaj je pomenila skrivnostna poroka? Zakaj se je Maurevert oženil z Violetto? Ali jo je mar na tistem ljubil?... Vojvoda je hotel dognati vso resnico. Umaknil se je v temo in je nastavlil uho, stregoč na besede neznanca, ki je bil z Maurevertom...

Spoznal je njegov glas. Neznanec je bil tisti, ki je pravkar odredil, naj mlada žena počaka v nosilnici... Bila je Favsta!...

»Oglasite se tedaj v mojem dvorcu, da vam izplačajo dogovorjenih sto tisoč liver,« je rekla Favsta. »Za stran ostalega se zanesite

103

name. Čez mesec dni bo vojvoda kralj. Tedaj bo izlaha pozabil cigančico. A tudi če zve, kaj se je zgodilo, sem jaz porok, da vam oprosti. Kar je obljubljeno, je obljubljeno: imenovani boste za gardnega kapetana njegovega Veličanstva Henrika IV., kralja ločenkega in francoskega.

»Oh, gospa,« je dejal Maurevert, »minuto, v kateri sem vas spoznal, bom blagoslovljal do smrti! Le kako naj se vam od-dolžim?...«

»Povedala sem vam!« je z mrkim glasom odgovorila Favsta.

»O, za stran dekle bodite brez skrbi!...«

»Tedad odpotujete!«

»Odpotujem. A to veste, gospa, da moram še nekoga posetiti, preden ostavim Pariz.«

Favsta se je zamislila. Nato je povzela nekam drhteče:

»Dobro. Idite k njemu, ako ne morete drugače!...«

»Oh! Službo na dvoru, denar, vse, kar ste mi obljubili, bi rajši pustil, kakor da se odrečem tej radosti: videti ga uklenjenega, imeti ga v pesteh!... Bussi-Leclerc že čaka zunaj, da me odvede v Bastiljo...«

»Prav. Dotlej bom jaz čuvala vašo... ženo.«

»Hvala, gospa,« se je zarežal Maurevert. »In kje jo najdem? Potem, ko se oglasite v mojem dvorcu v Starem mestu, idite na Montmartre in javite se »opatici pri benediktinkah. Vrne vam soprogo, obenem pa vam sporoči moja končna povelja. Idite...«

Maurevert se je globoko priklonil, poljubil Favsto roko in odhitel iz cerkve.

Guise je zdaj vedel, kje mu je iskati Violetto; časa je imel gotovo dve uri. Nič mu tedaj ni branilo, da ne bi še počakal. Favsta je stala nekaj minut nepremično in premišljevala. Vojvoda je slišal, ko je zamrmrala:

»Ali naj grem tudi jaz v Bastiljo?«

Globok vzdih se ji je izvil; gotovo je mislila, da je sama, zakaj cerkev je bila prazna in zapuščena... Naposled je odšla. Brazgotinec ji je sledil v primerni razdalji. Ko je prišla do svoje nosilnice, okoli katere je stražilo dvanaest konjenikov, ni stopila vanjo, ampak je velela:

»V montmartrski samostan!«

Sama je obstala na mestu. Neodločno je krenila proti Bastilji; po nekaj korakih se je mahoma ustavila. Tedaj je vojvoda stopil k njej.

Ko je Favsta začela tuje korake, je nehote prišla za bodalo; a že je spoznala Henrika Guiškega. On se je odkril in jo je ogovoril z zamolklo razburjenim glasom:

»Gospa in vladarica, pariške ulice ob tej uri niso varne. Dolžnost mi je, da vam ponudim roko v oporo in svoj meč v zaščito.«

Favsta ni pokazala nikakega presenečenja.

»Vojvoda,« je dejala, »lahko bi vedeli, da se mi ne more nič zgoditi. Posvetni meč, ki mi ga ponujate, je bore malo v primeri z duhovnim mečem, ki je v mojih rokah...«

Vojvoda se je prajznoverno zdrzil.

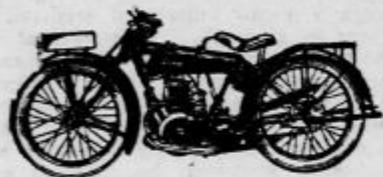
»Bili ste v cerkvi,« je povzela Favsta, »kažoč na hram Sv. Pavla.«

»Da, gospa,« je odvrnil Guise. »In prav zato...«

»Vrniva se vanjo!« ga je prekinila Favsta. »To, kar imava povedati drug drugemu, si najlaglje poveva pred obličjem božjim...«

Brazgotinec se ni upal ugovarjati: molče je šel za njo do oltarja. Sveči, ki sta preje svetili čudnemu obredu, sta bili utrjeni. Zdaj je prihajala svetloba samo še od večne luči, ki je na dolgem lancu visela izpod oboka. Favsta je prišla vojvodo Guiškega za roko in je izpregovorila z osornim, trdim, pretečim glasom:

„Zündapp“

idealno motorno vozilo za vsakega 4.5 HP na verige, balonske gume. Cena samo Din 13.000. Pogleda se pri Fr. Vrsič, Marlbor, Vrbanova 19. Zahtevajte izčrpen opis. Zastopniki zaželjeni.

Ferline Šmarje pri Jelšah

proda zaradi trajne bolezni posestvo v trgu (nad 300 sadnih dreves), vinarstvo, vinogradni posestvi Finsko in Drevenik, kjer se prideluje najboljši vinski vseh okraja. — Podrobnosti direktno.

Zahvala.

Srčna potreba mi je, da se tem potom najiskrenejše zahvalim za izkazano sočutje — prilikom smrti mojega predobrega moža — preč. duhovščini, zlasti preč. gosposu profesorju Rateju za zadnje duševno tolažilo, katero je umirajočemu dodelil, gosp. dr. Baumgartneru in dr. Jensterlu za veliko nožtvovalnost, s kat ro sta blagopokojniku lajšala njegovo preveliko trpljenje, ter ga bodrila. Iskrena hvala gasilskima društvoma Trbovlje in Vode za častno spremstvo, kakor tudi pevskega društva »Zvon« Trbovlje za v srec segajoče žalostinke.

Nadalje darovalcem cvetja in vencev in tudi vsem, ki so nepozabnega spremili na zadnji poti. V neizmerni tugi Trbovlje, 21. marca 1927.

MARIJA TORY v svojem kakor v imenu svojih otrok. 3699-a

L. Mikuš
 LJUBLJANA, Mestni trg 15
 izdelovatelj dežnikov
 Na drobno! Na debelo!
 Zaloga sprehajalnih pallo
 Stari dežniki za osnovo orodja.

Zahvala.

Za izkazano sožalje in za mnogobrojno spremstvo na zadnji poti naše dobre nepozabne mamice

Ane Kobald

se vsem najpriskrenejše zahvaljujemo.

Ljubljana, 21. marca 1927

Žalujoča rodbina Kobald.

Potrni globoke žalosti javljamu pretužno vest, da nas je danes ob 11. uri zapustila naša nad vse ljubljena hčerka in sestra

DANICA

stara komaj 26 let. Pogreb se vrši v Zagrebu. Zagreb-Ljubljana, 21. marca 1927. Žalujoča rodbina Rebec. 3701-a

dr. posebnega obvestila.

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naš dobi sopro. oče, stari oče, brat, stric in tast, gospod

Ivan Lavrič

trgovec in posestnik

po kratki bolezni, dne 20. t. m. ob 1 uri ponoči v 65. letu svoje dobe bogu vdano preminul.

Pogreb nepozabnega pokojnika se bo vrši 22. t. m. iz hiše žalosti na farno pokopališče na Vranskem.

Vransko, dne 20. marca 1927.

Marija Lavrič roj. Mrovlje, soproga; Mara, Janko, Ana, Milla, Pepl, Vilma, Franci, otroci in ostali sorodniki. 3894

PRESELITEVI

S tem naznanjamo cenj. občinstvu, da sva najin specialni atelje za črkoslikarstvo preselila na Resljevo c. 4 - Sv. Petra c. 39 v hišo g. Adolfa Hauptmanna (pri Jubilejnem mostu). Ustanovljeno 1903. Telefon štev. 908. Se priporočava. Pristou & Bricelj.

Kdor oglašuje, ta napreduje!

Zahvala.

Za vse dokaze iskrenega sočutja povodom bolezni in prezgodnje izgube svojega nad vse ljubljene in nepozabnega soproga, oz. očeta, brata, strica, svaka itd., gospoda

Jakoba Welley-a

ravnatelja zavarovalnice „Dunav“ d. d., podružnice v Ljubljani

izrekamo tem potom svojo najpriskrenejšo zahvalo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem.

Zahvaljujemo se najiskrenejše vsem darovalcem prekrasnega cvetja in vsem, ki so spremili pokojnika v tako mnogobrojnem številu k večnemu počitku, ter gg. pevce „Naprednega društva za dvorski okraj“ za gniljive žalostinke.

Najglobekejša zahvala gg. centralnega ravnateljskega „Mestnemu savezu zavarovalnic“ in gg. stanovskim tovarišem za nadvse častno počaščenje spominu blagopokojnika.

Ljubljana-Gradec-Dunaj, 21. marca 1927.

Žalujoči ostali. 3700

Potrni neizmerno žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da nas je zapustil naš predobri sopro. oče, sin, brat, stric, gospod

Alojzij Gostiša

posestnik in gostilničar.

Draga pokojnika položimo k večnemu počitku danes, v ponedeljek, dne 21. t. m. ob 6. popoldne na pokopališče v Gornjem Logatcu.

Gornji Logatec, 21. marca 1927.

Žalujoča soproga Iva s sinčkom Lojzkom in ostalimi sorodniki.

V neizmerni žalosti naznanjamo, da nam je umrla 19. t. m. ob pol 14. dop. naša iskreno ljubljena soproga, mati, stara mati, sestra itd., gospa

Marija Vehovec roj. Nahtigal

soproga posestnika bivšega deželne poslanca, župana itd.

Pogreb nepozabne pokojnice se bo vrši v ponedeljek, dne 21. t. m. iz hiše žalosti v Žužemberku 14 na tamkajšnje pokopališče.

V Žužemberku, dne 19. marca 1927.

Ivan Vehovec, soproga;

Ivan, Mirko, Feliks, Darko, Stanko, sinovi; Josipina, Mara, Cirila, hčere ter rodbine Vehovec, Nahtigal, Mlakar, Mrvar in ostali sorodniki.

Zdrava in krepka deca so materina sreča!

Prosti zrak, svetloba, skropulozne telesne čistoče ob strogi higijeni v hrani, so bitni pogoji za dobro zdravje in za čvrstost Vaše dece.

Izbrano hrano, k temu redilno, bogato na vitaminih, fosforju, in v najmanjšem obsegu nudijo Vam

OVOMALTINE

ako jih uporabljate v hrani deteta že odstavljenega od prsi, one dajo decemu organizmu vse sestavine, potrebne za razvoj. OVOMALTINE močno pomagajo za časa kritične dobe, rastenja, v kratkem času izboljšajo splošno stanje nežne, rahitične in bolehe dece.

Ovomaltine se dobi v vsaki apoteki in drogeriji po cen:

100 gr 18-50 Din, 250 gr 36-25 Din, 500 gr 63-25 Din.

Zahtevajte poskusno pošiljatev, sklicujoč se na list, od

Dr. A. WANDER d. d. tovarna farmacevtskih in dijetetnih preparatov ZAGREB, Jurjevska ul. 37.

